

[Mose Hansen.]

som loven opererer med, dækker efter min opfattelse ikke pengeforringelsen og det værdiskabende arbejde, der er lagt i disse ejendomme. I stedet for en beskatning af pengeforringelsen bør der sættes ind mod den ødelæggende inflation, der virker som gift på opsparingen og herved bliver årsag til overforbrug og undergravning af betalingsbalancen, og valutaunderskuddet må stoppes. Den foreslåede kapitalvindings-skat fremmer altså ikke opsparing og kapitaldannelse i erhvervslivet. Tværtimod. Den skal nok før eller senere tage livet af disse underlige mennesker, som har en forestilling om, at de tjener samfundet ved at spare og sætte deres opsparede værdier og arbejdskraft ind i produktionen, ind i erhvervslivet.

Ved første behandling var jeg inde på flere af de urimeligheder, som lovforslagets gennemførelse ville skabe. Jeg skal ikke gentage disse, men til slut sige, at vi i det store og hele kan give tilslutning til de synspunkter, venstres og de konservatives medlemmer af udvalget har peget på i betænkningen, idet jeg under første behandling var inde på en del af de nævnte forhold.

Derudover vil jeg gerne tilføje, at kapitalvindingskatten kan komme til at virke helt urimelig for de ejendomsbesiddere, der har købt i slutningen af 30'erne og først sælger efter 1. januar 1965, selv om de pågældende lægger vurderingen i 1964 til grund. Jeg forstår imidlertid, at lovforslaget skal gennemføres nu i den foreliggende form, og vi må derfor stemme mod lovforslaget og mod de ændringsforslag, der er stillet af socialistisk folkeparti, medens vi vil undlade at stemme om det af finansministeren stillede ændringsforslag.

Iver Poulsen: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen fik sørgelig ret, da han efter udnævnelsen af den højtærede kulturminister på et offentligt møde udtalte, at det ville blive artige ting, vi nu ville komme til at opleve på naturfredningens område. „Artige ting“ i forbindelse med det foreliggende forslag til lov om naturfredning er en endog særdeles mild betegnelse for det stykke socialiseringsarbejde, vi her

præsenteres for under det fredeligt klingende navn „naturfredning“.

Allerede under behandlingen af den nu-gældende naturfredningslov her i tinget i 1961 bekræftede den daværende højtærede statsminister, hr. Viggo Kampmann, at denne lovs formål var at indskrænke den private ejendomsret og dispositionsret. Denne udhuling af den private ejendomsret var imidlertid ikke dengang af så grov karakter, at den forhindrede VK-tilslutning og støtte. Begyndelsen til den jagt på den private ejendomsret, som er et af den socialistiske regerings hovedmål, startede altså også på dette område, og man kan vel nok sige, at skridtet tages fuldt ud denne gang uden smålige hensyn til, hvad et meget stort mindretal her i tinget mener. Men ikke nok med det. Den højtærede minister for kulturelle anliggender er så ivrig i sine socialiseringsbestrebelse, at han endog helt negligerer de alvorlige advarsler mod at gennemføre lovforslaget i den foreliggende form, som er fremsat fra erhvervskredse, såvel fra gartneriets som fra landbrugets og industriens organisationer. Disse erhvervskredse understreger med stærk saglig begrundelse, hvor farligt dette lovforslags gennemførelse vil være for den frie udvikling af det erhvervsliv, hvoraf vi alle sammen lever. Jeg forstår faktisk ikke, at den højtærede minister tør sidde erhvervsorganisationernes indsigelse og råd helt overhørig, det er jo erhvervslivets trivsel og vækst, der er bestemmende for levestandarden og beskæftigelsen her i landet.

Vi underkender aldeles ikke værdien af rekreative områder og naturskønhed, men det er nu engang ikke noget, man kan leve af. Deri havde den husmand, som jeg en sommeraften i praksis besøgte på højderne nord for Silkeborg — en egn som den højtærede minister jo kender særdeles godt — fuldstændig ret. Efter at arbejdet var lykkeligt overstået, satte vi os ud på diget med et eller andet læskende i hånden og nød den pragtfulde udsigt ud over Silkeborg og skovene, som den højtærede minister jo kender. Manden indrømmede meget gerne ejendommens og egnens store skønhedsværdi, men han tilføjede, og det var ganske rigtigt: ja men jeg kan bare ikke betale min dyrlægeregning med denne